

Sport

INTERVIEW ANNEMIEKE 'PIEK' KOCK (43), GESPECIALISEERD IN BOKSFOTOGRAFIE

Momenten van vertwijfeling

Drie jaar is Piek Kock op zoek geweest naar de kwetsbare kant van bokscers. 'Wat is er gaande als een man van twee bij één niet meer in staat is om zijn drinken te pakken?'

Door Haroon Ali

Ik had een boek kunnen vullen met alleen maar juichende bokscers', zegt Annemieke Kock in de Amsterdamse studio van haar leermeester Erwin Olaf. De Haagse fotografe maakt al tien jaar portretten van bokscers, maar Piek - 'mijn roepnaam, bijnaam en bedrijfsnaam' - werd pas echt geraakt toen ze tijdens een wedstrijd een bokser zag uithijgen, het bloed over zijn gezicht gesmeerd. 'Doe het niet, hoorde ze zichzelf denken, 'houd er toch mee op!'

Piek bezocht in drie jaar tijd vijfhonderd wedstrijden, zoekend naar de kwetsbare kant van bokscers. Die vond ze in de hoek van de ring, tussen twee rondes. 'Wat is er gaande als een man van twee bij één niet meer in staat is om zijn drinken te pakken?' Een selectie van de foto's staat in het boek *Seconds Out - Faces of Boxing*, dat vandaag verschijnt. 'Op het moment dat de secondanten, de helpers, weg moeten, staat de bokser er helemaal alleen voor. Dat moment heb ik aangegrepen.'

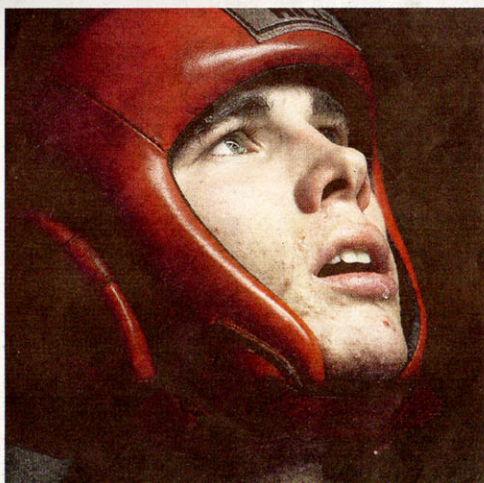
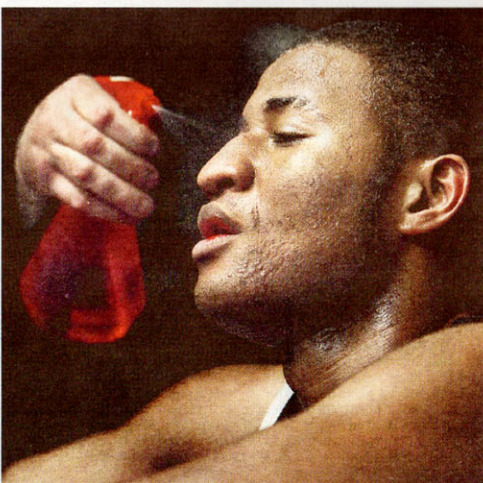
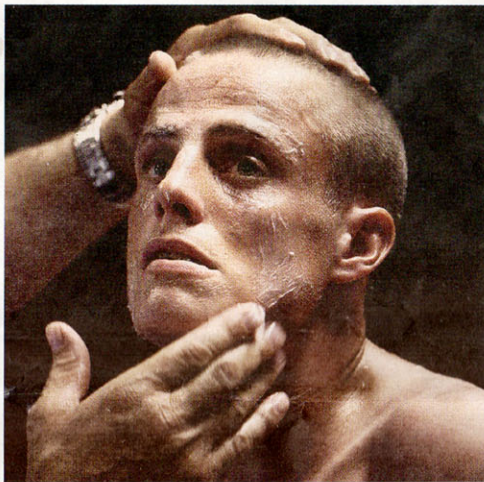
Effectbejag wilde Piek vermijden. 'Dus niet alleen maar bloed, niet de slijmdraden als het mondstuk eruit wordt getrokken.' De portretten zijn dicht op de huid geschoten. Zo dicht, dat 'de neuzen bijna tegen de kaderrand drukken', aldus mentor Olaf in het voorwoord. Piek wilde de bokscers uit hun arena halen en ze ontdoen van status. Ze fotografeerde in vervallen gymzaaltjes, maar ook tijdens het Ben Bril Memorial in Carre. Aan de portretten is dat echter niet af te zien, alleen het gezicht telt.

Ultieme motivatie

Het criterium was emotie: angst en antipatie. 'Bokscers worden getraind op verdedigen, slaan en winnen, maar niet op geslagen worden. Geen enkele bokser gaat onvoorbereid de ring in, integendeel, maar ik heb bokscers gezien die door de schrik compleet verlamd raakten.' Bokscers vergt volgens Piek ultieme motivatie. 'Als je ook maar even je concentratie verliest, vang je klappen. En geen enkele bokser wil in een volle zaal knock-out gaan.'

Het was niet makkelijk om zo dicht bij de bokscers te komen. 'In het begin moest ik gewoon entree betalen, bij zo'n oudere dame. Dan stond ik een hele avond in een achterzaaltje aan een gelijkvloerse ring. Niemand die tegen mij praatte, een scheidsrechter die mij steeds wegstuurde. Elke keer als ik naar Apeldoorn of Heerlen reed, belde ik dat naar huis om te vragen waarom ik dit ook alweer deed. Diep ongelukkig was ik, maar met mijn ziel onder mijn arm ging ik toch steeds terug.'

Toen Piek haar eerste foto's online zette en naamsbekendheid verwierf in het bokswereldje, mocht ze niet alleen aan de ring maar ook in de ring fotograferen. 'Toen scheidsrechters mij niet meer wegstuurden, werd ik minder introvert en liep tussen twee rondes zo langs de juryleden. Ik stond dan een meter voor de bokser, zoemde in en probeerde mijn camera zo stil mogelijk te hou-

Van linksboven tot rechtsonder de bokscers Umut Aydın, Wesley Hertoge, Junio Mieto en Jonas Steinfeld.

Foto's Annemieke Kock

“

Ik boks pas een jaar. Ik begin het spelletje net te begrijpen

den, want het karige licht waarin ik moest werken, was verschrikkelijk.'

Om de 85 portretten te breken, en de bokscers niet volledig uit hun context te halen, maakte Piek voor het

boek ook twaalf zwart-wit actiefoto's. Het is tevens haar hommage aan de romantische, onderwerse boksfotografie, de iconische beelden van Muhammad Ali. 'Toen ik in 2002 voor het eerst bokscervereniging Haagse Directe binnenliep, had ik toch die rauwe reportages voor ogen. Elke fotograaf met een fascinatie voor bokscers wil zichzelf die kunst toeigenen.'

Piek, sportief gekleed in een Adidasvest en dito gympen, begon vorig jaar zelf ook boksclessen te nemen bij Haagse Directe. De bokscers die ik fotografeerde, bleven maar vragen wanneer ik zelf een keer meedeed. 'Toen de eerste spierpijn weg was, merkte Piek dat ze sterker werd. Piek: 'Dat komt goed van pas

als ik tijdens een lange wedstrijdavond constant een camera van twee kilo moet vasthouden.'

Daarna moet ze lachen: 'Al moet ik het volgens mijn trainer niet echt van mijn kracht of mijn snelheid hebben. Anderen geeft hij complimenten, tegen mij zegt hij twijfelend: weer een stapje verder.'

Mentaliteit

Dat Piek met haar project de bokswereld aan haar zijde heeft, bewijzen de grote namen die meewerkten aan het boek. Viervoudig kickboks- en tweevoudig bokswereldkampioen Lucia Rijker liet zich interviewen over mentaliteit: 'Je leeft alleen voor de eerstvolgende wedstrijd.' Bruce Everglade van de beroemde

Gleeson's Gym in New York schreef een gedicht over de kunst van bokscers: *True fans see blood as the paint on the canvas of the fight.*

Dat bokscers haar muze zouden worden, had Piek nooit gedacht. Maar het onderwerp na tien jaar laten vallen is nu ondenkbaar. Met zweet en bloed op haar lens blijft ze fotograferen, al is het nu tijd voor een nieuwe invalshoek: 'Ik heb nog nooit een onderwerp gehad dat mij zo lang heeft gegrepen. Bovendien, ik boks pas een jaar. Ik begin het spelletje net te begrijpen.'

Annemieke Kock, *Seconds Out - Faces of Boxing*. Uitgeverij Komma, 112 pagina's, € 29,95. ISBN 978 90 818 0427 1.